

Rolnr. 14/00314
**Hof Arnhem-
Leeuwarden**

IW/AWR

**IW: Beroep op gelijkheidsbeginsel bij aansprakelijkstelling slaagt;
Beroepschrift in cassatie ingetrokken**

Intrekking beroepschrift in cassatie van 29 juli 2015, nr. DGB 2015-3041, n.a.v.
Uitspraak Hof Arnhem-Leeuwarden van 7 mei 2015, nr. 14/00314,
ECLI:NL:GHARL:2015:3263

X BV besloot in 2004 haar personeelsadministratie uit te besteden aan Z BV en sloot daartoe met Z een inleenovereenkomst. Z droeg in de periode 2004/2005 te weinig OB en LH af. De aan haar opgelegde naheffingsaanslagen en boetes zijn niet betaald. Z ging in 2005 failliet en in 2008 is het faillissement opgeheven wegens gebrek aan baten. Na onderzoek door de ontvanger is X op grond van art. 34 IW aansprakelijk gesteld tot een bedrag van € 13 545 voor de door Z niet betaalde OB en LH. De ontvanger heeft alleen inleners aangesproken voor bedragen boven de € 5000. Het ging om 58 inleners waarvan er uiteindelijk circa 35 aansprakelijk zijn gesteld. X stelt onder meer dat door deze aanpak het gelijkheidsbeginsel is geschonden. De ontvanger betoogt dat deze grens louter om redenen van doelmatigheid is getrokken. Het capaciteitsbeslag zou anders te groot worden. De wens om inleners te begunstigen is daarbij geen motief geweest.

In geschil is onder meer of het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het hof oordeelt dat de ontvanger een begunstigend beleid heeft gevoerd waardoor een zeer grote groep van inleners niet aansprakelijk is gesteld. Dat is alleen toelaatbaar als daarvoor een redelijke rechtvaardiging bestaat. Met hetgeen de ontvanger heeft aangevoerd, is echter het gevoerde begunstigende beleid niet te rechtvaardigen. De grens van de hem toekomende beleidsvrijheid is overschreden. Aanvaardbaar is dat zogenoemde bagatelzaken buiten aanmerking worden gelaten. Echter valt niet in te zien dat bedragen van € 5000 of lager op zichzelf beschouwd als een te verwaarlozen financieel belang kunnen worden geduid. Waarom dat in dit concrete geval anders zou zijn en een kosten-batenanalyse reeds bij een bedrag van € 5000 nadelig uitpakt, heeft de ontvanger niet inzichtelijk gemaakt. Daar komt bij dat de ontvanger kennelijk wel reeds per inlener is nagegaan of, en zo ja, tot welk bedrag, de betrokkene aansprakelijk gesteld zou kunnen worden bij toepassing van het geldend recht. Zonder dergelijk onderzoek kan immers het gewenste beleid niet worden toegepast. Het hof is van oordeel dat de motivering door de ontvanger de daarop gebaseerde keuze, welke groep van inleners wel en welke niet aansprakelijk zijn gesteld, niet kan dragen.

De staatssecretaris trekt zijn beroepschrift in cassatie in. Ter toelichting merkt hij het volgende op.

Het Hof heeft in deze zaak geoordeeld dat de door de ontvanger toegepaste doelmatigheidsgrens van € 5.000 begunstigend beleid vormt en dat belanghebbende om die reden een beroep kan doen op het gelijkheidsbeginsel.

In de eerste plaats merk ik op dat door de ontvangers van de Belastingdienst op het punt van de inlenersaansprakelijkheid geen beleid wordt gevoerd. Met andere woorden er is geen beleid op het punt van het hanteren van doelmatigheidsgrenzen. Uitsluitend in deze specifieke zaak heeft de ontvanger vanwege capaciteitsproblemen ervoor gekozen om alleen aansprakelijkstellingen uit te brengen voor de bedragen boven de € 5.000. Voorts is in deze zaak onvoldoende vast komen te staan waarop de gehanteerde doelmatigheidsgrens is gebaseerd. Een duidelijke afweging in welke gevallen het zinvol is om uit te zoeken of aansprakelijk stellen zin heeft, is niet gemaakt. Daarbij is het mede van belang dat in de onderhavige zaak het uitzoekwerk wie voor welk bedrag aansprakelijk gesteld zou kunnen worden al volledig was verricht. Om voorgaande redenen leg ik mij bij de uitspraak van het Hof neer.

Dit betekent naar mijn opvatting overigens niet dat het toepassen van doelmatigheidsgrenzen niet mogelijk zou zijn zonder schending van het gelijkheidsbeginsel. De toepassing van een dergelijke grens dient dan alleen beter onderbouwd te worden.

Het voeren van een aansprakelijkheidsprocedure is een arbeidsintensief traject en leidt ook in een behoorlijk aantal gevallen niet tot het beoogde resultaat. In dat kader meen ik dat de Belastingdienst op basis van een deugdelijke afweging keuzes kan en mag maken in welke gevallen hij hier tijd en aandacht aan besteedt.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blicck